

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Божидара Иванова,
Бакалавър в специалност “Акушерка”, учи за магистър по здравни грижи:
ИЗБИРАМ БЪЛГАРИЯ, ЗАЩОТО ЖЕЛАЯ ДА БЪДА ПРОМЯНАТА**

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да Ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Божидара Иванова:

Име: Божидара Иванова Иванова

Възраст: 24 години

Образование: Акушерка, ОКС “Бакалавър; в процес на обучение за магистър по здравни грижи

Трудов стаж: Все още учи, в момента е и в майчинство

Хобита: Народните танци, хубавите книги и приятната компания, списването на собствен блог

Девиз: “Успехът е способността да продължаваш след всеки провал, без да изгубиш ентузиазма си.”

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Всяко дете знае отговора на въпроса „Какъв искаш да станеш като пораснеш?“. Аз от малка мечтаех да стана лекар. Това беше и мечтата на моя дядо. В семейството си нямам лекари или медицински специалисти, просто за дядо ми лекарската професия беше изключително престижна! За мен, разбира се, също е!

Ако ви идва на ум, че съм се провалила на изпитите и съм станала акушерка, грешите. Преди да завърша гимназия, срещнах моя съпруг (тогава естествено не мислих, че ще ми е съпруг), който вече учеше ветеринарна медицина. Доиде момент в живота ми обаче, когато се наложи да пренаредя приоритетите си. Замисляйки се за бъдещето и разглеждайки справочника, попаднах на специалност „Акушерка“. Имах бегла представа за какво става дума, но не много ясно.

По една щастлива случайност се оказа, че бабата на мъжа ми е била акушерка. И така, благодарение на разказите ѝ, идеята да бъда акушерка постепенно ме завладя. Разкази за това как са се справяли в миналото, как една акушерка е отговаряла за много жени и новородени, и е посрещала всички трудности, колкото е била отдадена на професията си, колкото е вълнуващо в ръцете си да поемеш новия живот, и да оказваш грижи на толкова чисти същества.

Със започване на следването в университета пред мен се разкриха хоризонтите на акушерската професия. Преподавателите ми и всички хора, с които се срещнах там, ме накараха да осъзная, че съм направила правилния избор. Акушерките не просто израждат бебетата. Те имат честта да бъдат част от това специално преживяване в живота на всяка жена. Всяко раждане е различно, уникално, както всяка жена и всяко бебе. Абсолютно всичко е възможно по време на раждане. Да бъдеш свидетел на първата глътка въздух на малкото човече, да бъдеш свидетел на първата среща на майка и бебе, само заради тези две неща си струва да бъдеш акушерка. А колкото още много емоционални моменти има в акушерската професия, не биха ми стигнали думи да ги опиша. Не мога да се похваля с 20-годишен стаж като акушерка.

Имам много какво да уча. Разполагам с опита, който съм придобила през 4-годишното ми обучение и малко допълнителен стаж. Но пък имам и опита на една бременна жена и майка, пречупен през погледа на медицински специалист. Стремя се да се развивам и да надграждам знанията и уменията си, защото

то в това, с което се захващам винаги влагам сърцето и душата си!

Избирам България и приемам предизвикателството да работя тук, защото желая да бъда промяната, която искам да видя! Защото вярвам, че чрез личните си успехи ще придвижим България напред! А нашата родина има нужда от млади хора!

Приемам предизвикателството, защото бъдещето на България зависи най-вече от нас – хората, които живеем и работим тук. Искам да бъда част от това усилие да променим средата тук към по-добро и заедно да изградим общество, с което да се гордеем – да създадем възможности, които вдъхновяват, да останем свързани с мястото, което за мен винаги ще бъде най-истинският дом!

И в заключение ще кажа: Не, не съжалявам и за миг, че се отказах да бъда лекар, защото да бъда акушерка е моето призвание – просто разбрах, че имам такава възможност на по-късен етап. И да, искам да практикувам професията си на родна земя – не защото нямам желание, потенциал или възможност за чужбина, а защото, ако си достатъчно борбен и амбициозен, може да успееш да се реализираш и в България.

И разбира се, че човек трябва да следва мечтите си, но понякога съдбата има по-добри планове за нас от нас самите!

Есето е публикувано в Clinica.bg на 02.04.2018 г. и в Електронния бюлетин на БАПЗГ – брой 3/2018 г.